

“Den, der tager imod jer, tager imod mig, og den, der tager imod mig, tager imod ham, som har udsendt mig” (Matt 10,40).

I Matthæusevangeliet hører vi om Jesus, der udvælger de tolv apostle og sender dem ud for at forkynde sit budskab.

De nævnes én efter én, som tegn på det personlige forhold de havde til Mesteren, som de havde fulgt helt fra begyndelsen af hans mission. De havde lært hans stil at kende, hvordan han var tæt på de syge, på synderne, og på dem, der blev set som besat af djævelen. Alle disse var mennesker, som blev afvist, dømt og undgået af andre. Først efter at Jesus havde udvist disse konkrete tegn på kærlighed til sit folk, forbereder han sig på at forkynde at Guds rige er nær.

Apostlene blev altså udsendt i Jesu navn, som hans ‘ambassadører’, og det er ham der skal tages imod gennem dem.

Oftentimes får Bibelens store skikkelser, når de åbner deres hjerte for en uventet gæst, for én som ikke indgår i deres planer, besøg af Gud selv.

Også i dag kan man, især i kulturer med et stærkt fællesskab, se, at gæster tages imod med stor respekt, også når vedkommende er fremmed. Den bedste plads tilkommer ham eller hende.

“Den, der tager imod jer, tager imod mig, og den, der tager imod mig, tager imod ham, som har udsendt mig”

Jesus formaner de tolv: de skal tage af sted uden sko og med meget lidt bagage, en let taske og kun én kjortel... De skal acceptere at blive betragtet som gæster, parate til, i al ydmyghed, at tage imod andres opmærksomhed; de skal gratis tilbyde omsorg og nærhed til de fattige og skænke fred til alle. Ligesom Jesus skal de møde uforståenhed og forfølgelser med tålmodighed, fordi de er sikre på Guds, Faderens, kærlige hjælp. På denne måde vil den, som er så heldig at møde dem, opleve Guds ømhed.

“Den, der tager imod jer, tager imod mig, og den, der tager imod mig, tager imod ham, som har udsendt mig”

Alle kristne har samme mission som Jesu disciple: med mildhed at vidne om Guds kærlighed, som de selv har oplevet, så den bliver en glædesfyldt virkelighed for mange,

for alle. Dette vidnesbyrd skal først og fremmest afgives gennem måden at leve på og dernæst også med ord. Og fordi de på trods af deres skrøbelighed er blevet taget imod af Gud, handler det første vidnesbyrd om at tage imod deres medmennesker med ømhed.

I det samfund vi lever i, gælder det ofte om at opnå egoistisk succes og selvtilstrækkelighed. De kristne er derimod kaldet til at vise fællesskabets skønhed, det fællesskab der anerkender at vi har brug for hinanden og dermed giver liv til gensidigheden.

“Den, der tager imod jer, tager imod mig, og den, der tager imod mig, tager imod ham, som har udsendt mig.”

Chiara Lubich skrev i december 1992 om denne evangeliske måde at tage imod hinanden: *“Jesus er åbenbaringen af hvordan Faderens kærlighed fuldtud tager imod enhver af os, og samtidig åbenbares således den kærlighed som vi, i konsekvens hermed, burde have til hinanden. Lad os derfor især efterleve dette livets ord i vore familier, foreninger, fællesskaber og i vores arbejdsliv. Fordomme, diskrimination, antipatier, mangel på tolerance over for dette eller hint medmenneske er vi nødt til at ryste af os. Det er ting, der opstår så nemt, og de gør menneskelige relationer træge og kølige, som rust blokerer de den gensidige kærlighed . At tage imod den anden, selvom han eller hun er meget anderledes end én selv, er kernen i den kristne kærlighed. Det er udgangspunktet, det første skridt mod opbygningen af kærlighedens civilisation, fællesskabets kultur, som Jesus særligt kalder os til i dag.”*

Letizia Magri